

KISS BENEDEK

Tanárok ballagása

Az olajos katedrák, mint a bálnavadász hajók, nem térnek vissza. Csupán egy tátott bálnaszáj-embléma lebeg a vizek fölött. Elsüllyed a bicskafaragásos, pengekarcolásos matt bútorzat, kicserélődik a dekoráció. Ballagnak a régi tanárok, elballagnak a ballagatók. Arcuk mint a fűzfák árnyéka, sárga vizekben agonizál, s a szemük tele van arcainkkal. Mint ahogy ág ereszti el a leveleket, lepilléznek az arcaink, szemek fürkészdarazsai riadtan elrepülnek, elbujdosnak a szélrózsa rozsdás vasbozótjában.

Kréta poros fejüket ekkor az öreg tanárok befedik nyakig cilinderrel, ne lássa senki, hogy szemek elrepültek, és amíg jegyzeteiket zavartan összeszededgetik, rájuk csapja az ajtót az utolsó óra utáni mázsás súlytalanság.

Öltöznek gyolcsba, harangszóba, öltöznek súlytalanságba, kitépik őket az ablakok örvényei, a tébolyodott tengerszemek, s elúsznak egymás után, vízszintesen, napba nézve.

Mint a vízmérték, megállnak a föld alatt.

Mi ácsorgunk még az óperenciás kódok partján, halászgatjuk az arcainkat, és aki kifogja arcát, fölfedezi és megsimogatja rajta az apró hegeket, forradásnyomokat, amit a világgá ment darazsak áldott tojócsovei hagytak.

Visszafelé

*Jövök az úttalan utakon visszafelé —
milyen messziről jövök! fáradt
vagyok, de más ez, más, igen, más mint
mikor a messzi felé, elfele bócorogtam,
más ez a szomorúság is, új erők, új hívások
csirái feszengenek a téglák alatt,
életet sarjaszt most a kései nyár, nem a lemondás,
nem reménytelenség szikeit növesztik az idő klimaxos viharai,
fejem árnyéka, mint a partvis sörénye, hosszú nyélen
bár a halál pókháló-csődöréig borzadt, nyerített
félelmében mert az nyakon harapta —
bandukolok most visszafelé, nyugalom van
bennem, élet van bennem,
élet és halálig érő fáradtság, szomorúság.*